

І поблизу - радянський сад

Василь Стус

І поблизу — радянський сад,
будова й роздуми в маруді
про довгу чергу самозрад.
Я кочегарю в халабуді.
Ставок тьмяніє, наче ніч,
розлита й вигускла до ртуті.
Так добираються до суті
душі ? Доходять протиріч
із розумом ? Ідуть на шпиль
тремкого молодого горя ?

Як вечір душу розпросторив.
Як сяє антрацитний біль
із темряви. Немов відьмак —
не відведе од тебе й ока,
все стежить, стежить неборак
і випадково й ненароком.